

да чете—пѣма що да чете, освѣтъ Богу-служебны книги; иска му ся да приказва, нѣ на около сичко мѣлчи или приказва не за това, кое то ся иска на душѣ тѣх. Та и съ кого да приказва? Пустинници тѣх—Келіоты сѣх мрачны и студены; тѣх мразятъ мѣръ и някъкъ сѣх странно приказвѣтъ съ мѣряни тѣх; въ думы тѣх имъ ся чувѣжлъчкавъ упрекъ за нерадѣніе то на душѣ тѣх си; нѣ въчно уѣдиненіе, тѣх сѣх отвикнали отъ ласкавъ хортицѣх. Кыновіаты тѣх, като ся боятъ отъ искушенія та, мѣжѣтъ ся да сѣх не напоминовѣтъ за мѣреки работы, и ся боятъ да мѣслятъ за друго, освѣтъ за работы тѣх на спасеніе то. Жители тѣх отъ свободны тѣх мѣнастыри сѣхъ така сѣх отвикнали да мѣслятъ; съ тяхъ треба да разговарѣшъ излеко и ако знаешъ какъ; никакой и ще ся расхортува, нѣ тосѣ часѣх ще забѣлѣжишъ, че той съвѣмъ друго мѣсли. Мѣнастырско то началство всецѣло е занято съ интересы тѣх на братія та, и ся разговарѣ само за работы тѣх и нужды тѣх на мѣнастыри тѣх си, а подобны разговоры умрѣзвѣтъ твърдѣ скоро . . . . Остава само едно—да ся наслаждавашъ съ Св. горскѣх природѣх, наслажденіе, то ся знае, велико, нѣ то сѣхъ така изгубва прелѣсты тѣх си, кога то нѣма съ кого да го раздѣляшъ . . . . Освѣтъ това, и самы тѣх расходкы по Св. Горѣ имѣтъ свой особенъ, пустиненъ характеръ. Расхождашъ ся по главны тѣх пѣтица и никога никого не срѣщашъ; на рядко, белкы, ще срѣщнешъ никакой бѣденъ Келіотъ, съ торбѣх на рамо то, кой отива на бдѣніе въ мѣнастырь тѣх: мимоходомъ, той изниско ще ви ся поклони и ще прошушѣ неизмѣнно то си: „благослови!“—Богъ да та благослови, ще му отговоришъ спорѣдъ обичай тѣх, ще сѣх замине той и съ него наедно, намъ—кадѣх, ще сѣх скрие пакъ Св. горскы животъ. На около пусто, беззвучно, сама природа та като че е примряла отъ разгорѣщенный въздухъ; ни едно листце, ни една трѣвица ся не помрѣдва, като че сичко